

CHYBÍŠ MI, ŠTĚPÁNE

STRAŠNĚ MOC MILUJU CHÁBA

ŠTĚPÁN CHÁBA ♡
♡ ♡ ♡ ♡

MILUJU CHÁBA ♡

ŠTĚPÁNE,
VRÁT SE MI,
PROŠÍM

MILUJU CHÁBA

♡

KAČUR S VOUSY JAKO HITLER

ŠTĚPÁNE, KDE JSI ???

HITLER S VOUSY JAKO KAČUR

AK 29

MILUJU TĚ, ŠTĚPÁNE ♡

ŠTĚPÁNE ZAVOLEJ: ~~to je...~~

ŠTĚPÁNE ♡! ♡!

MILUJU ŠTĚPÁNA ♡ ♡ ♡ ♡

~~KAD~~ SUD

ETO NĚM. OTÁZKA

BYLO TO S TEBOU KRÁSNO, ŠTĚPÁNE ☺ ♡

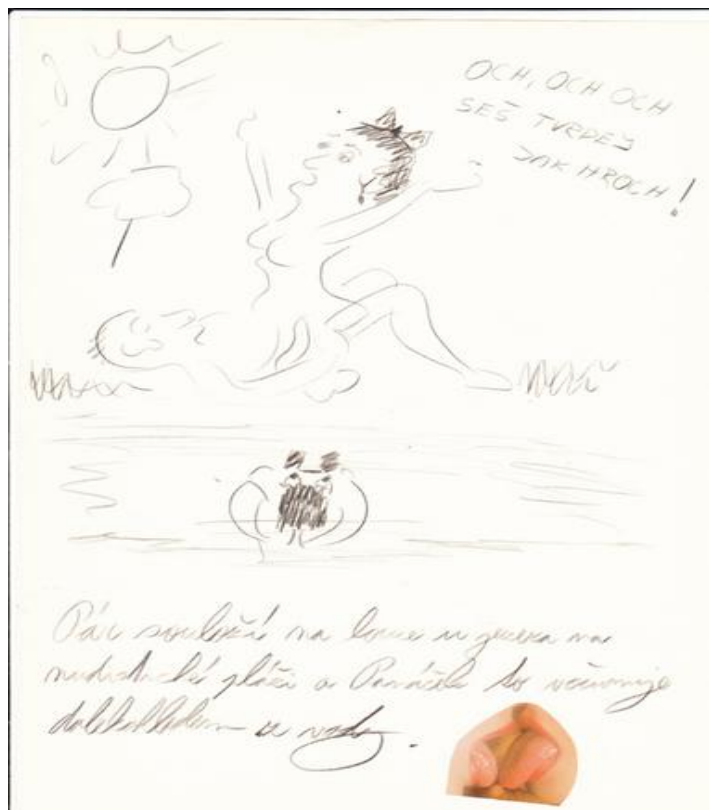
Upozornění

Redakce časopisu AK-29 se distancuje od obálky tohoto čísla časopisu. Přišla, společně se svou autorkou, do obchodu antikvariátu Kačur, proč tam, nikdo doposud nezjistil, a s výhrůzkou zanechala obálku ležet na stole. A že prý bude použita pro další číslo nebo...to si jistě dokážete dosadit sami. Adam Panáček se pokusil autorku svést na své dlouhé nudli, ale byl odvezen do nemocnice s mnohočetným proražením lebky. Z toho důvodu bylo vydání čísla odloženo na neurčito, tedy do doby, než se Adam Panáček ozdraví a bude moci být zapřáhnut za ruční tiskařský stroj. Na pokoj do nemocnice mu zbytek redakce za dobu rekonvalescence donesl 3 kg pomerančů, 1,8 kg mandarinek, 1x meloun, 14 balení žvýkaček, 1x bochník chleba a 21 řízků, z toho 15 vepřových a 6 kuřecích. Teprve před propuštěním nemocného se redakce dozvěděla, že Panáček byl celou dobu pobytu na tekuté stravě. Džus redakce nemocnému nedonesla ani jeden.

Zvláštností donesené obálky je jedno velké nedorozumění, vzniklé snad omylem. Autorka ve svém díle kvičí o jakémsi Štěpánovi Chábovi. Tato osoba ovšem redakci není známa. Velmi delikátní investigativní prací se Kačurovi podařilo zjistit, že Štěpán Cháb je redaktorem nejmenovaného levicového magazínu na internetu. Po tomto zjištění se Johann Sebastian Cháb, náš redaktor, smál tolik, až to okolí přišlo trapné. Je to zarputilý pravičák, nedá se nic dělat, ti se vždy smějí nahlas, dlouho a teatrálně.

Obálku jsme použili, protože jsme se báli ji nepoužít. Alespoň na tomto příkladu vidíte, jak je těžké být celebritou. Proto buďte prozíraví a vděční, že jste jen nudní a nezajímaví lidé, o které by si hrábě neopřel. Jste ušetřeni podobně stresujících zážitků. Krom jiného, celebrity, a víme to z vlastní zkušenosti, mají strašně práce se zubní hygienou, aby ten výsměch obyčejným lidem byl skutečně vidět.

Nuže, pusťme se po tomto upozornění do sudetoněmecké otázky.

Zprávy z jiné společnosti

- * Potěch, kterým byl při odsunu praštěn Helmut Knoblauch, je uschován u Břeňů na půdě. Za skříní s prožranými kabáty.
- * NSDAPUP je zkratkou nové vlny nacionální zpupnosti, která se rozhořela na levé straně Lučního potoky. Na levé straně po směru toku potoka. Někde mezi třetím a čtvrtým kilometrem. Zkrátka se tam servali dva jeleni, jeden z Říše a jeden z Vlasti. Nebo Vlasty?
- * Díky volné cirkulaci občanů v EU může Karel Muž konečně uskutečnit svou dlouho utajovanou pomstu - chodí srát přes hraniční čáru do Říše. Někdy se u srání hlasitě směje a někdy kleje. Vždy tlačí.

SUDETONEMECKÁ OTÁZKA si od doby svého vzniku zkrátka žije svým životem, který má jako každý život svoji objektivní a subjektivní stránku. Objektivním mohou se na ní jevit povšechná historická fakta, která ovšem vnímáme velmi subjektivně. Vnímáme a vnímali jsme a patrně ještě dlouhý čas vnímat budeme a jest jistě rozdíl mezi vnímáním právě této otázky u předsedy Sudetoněmeckého landmaschaftu a bývalým členem pohraniční stráže z šumavských hvozdů let padesátých. Jinak vnímal sudetoněmeckou otázku Král Šumavy a jinak Rudolf Kalčík a zase jinak třeba Gustáv Husák a opět jinak bývalý bavorský ministerský předseda Strauss a pochopitelně jinak to vidí Poláci a jinak to vidí třeba britští historici a úplně jinak to vidí třeba dojička z Václavova anebo pošťák z Bruntálu. Pro mne osobně jest sudetoněmecká otázka především kaleidoskopem útržkovitých vzpomínek a obrázků z dobového tisku a zaujaté dobové publicistiky. Nedávno držel jsem v ruce brožurku, kterou někdy začátkem let vydalo nakladatelství KSČ - Jak to bylo v roce 1968. Nu těžko říci, ale každopádně autoři brožurky měli jasno - oportunistické, reakční síly ve spojení se zahraničními imperialisty - emisaři sudetoněmeckého landmanschaftu přijíždějí do Prahy a následují fotografie. Nekvalitní tisk, černobílý, ale přesto působivý. Záběry se sjezdu sudetoněmeckého landmanschaftu v Mnichově. Ve vyrovnaných řadách stojí muži v bílých podkolenkách a tu a tam lze zahlédnout také kožené krátké kalhoty. Podobné výjevy lze zahlédnout i na dokumentárních snímcích z let třicátých - Henlein v Karlových Varech řeční k davu nadšených posluchačů - zdvižené pravice - stín německé orlice pokrývající mapu naší republiky s vyznačeným územím bývalých Sudet.

Nu jistěže nikoho nepotěší, je-li nakopán do zadku a odeslán pryč odtud, kde jeho předci žili třeba již stovky let. Ale nemá smyslu rozebírat historické příčiny vyhnání. Stalo se. Posypme si hlavu popelem. Zkrátka jsme to kluci přehnali - je nám líto a nemusíme se o tom bavit ještě dalších tisíc let. Mimo jiné bych doporučil, již vzhledem k těm neblahým asociacím z minulosti, aby si kluci ze sudetoněmeckého landmanschaftu vybrali poněkud jinak vypadajícího předsedu. Nic ve zlém. Nikoho nehaním a nic nekritizuji. Pouze asociuji a to pouze klouži po povrchu vzhledu, který přeci ještě vůbec nic neznamena a znamenat nemusí.

Upozornění číslo dvě

Sudetoněmecká otázka byla otevřena kupodivu na okraji Argentiny, kde se za velkého jásohu kolemjdoucích odehrál zápas tezí, jež ovšem není třeba ventilovat na veřejnosti, ježto jsou zcela neaktuální.

Všechny cesty vedou ze Sudet

Deregulace nájemného donutila Františka Pahejla přesídlit z Prahy do Sudet. Zjistil, že se svou povahou s mnoha charakterovými vadami nové nájemné prostě neutáhne. Naivně si myslel, že v Sudetech je vše jako po válce. Domy za pár korun, všude samé ženy bez mužů. Upřímně řečeno, František Pahejl se na svou novou existenci těšil. Ovšem přetěšil se, jak to tak bývá. Sudety,

napsal ve své studii „Sudetenlanchsaft besuchen Traube“, jsou jen vysněnou zemí, kde je mrtvo. Mrtvo ve smyslu neživo. Obyvatelé, porůznu rozstrkaní v bortících se domech po Němcích, se ukrývají až do noci. V noci pak vylézají, obaleni armádním erárem a pokouší se, neviděni, ukořistit nějaké proviant ze zahrádek jiných sudetských občanů. Dochází zde k častým napadením vinou nevědomosti. Mnohé zahrádky jsou obklopeny ostnatým drátem a různými pastmi či nášlapnými minami. V Sudetech je k nežítí. Vracím se do Prahy.“

SUDETONEMECKÁ OTÁZKA V DRÁŽDANECH mne nepotkala, ale potkalo mne tam ledacos jiného. Kupříkladu káva za tři eura, což není mnoho, ale při současném kursu téměř třiceti kácé za euro jest to již devadesát korun. Dále mne tam potkala jakási místní oslava - snad výročí města, nebylo času zjišťovati podrobnosti, neb musili jsme stihnout nejenom vypít kávu za tři eura - a bylo jich nakonec bohužel více - ale také navštívit místní světoznámou galerii a také něco nakoupit, což se již netýkalo přímo mne, ale mé dámské společnosti, s níž jsem do Drážďan vyrazil. Také ony mne neinformovaly, že by snad někde po městě litala sudetoněmecká otázka. Lítaly ony a bohužel zjistily, že ty ceny jsou na výši silné měny, jež se ovšem pouze tak přetvařuje, ale je to přetvářka účinná a ekonomická fakta jsou holt ekonomická fakta. Prohlídka galerie nám zabrala asi dvě hodiny a každý soudný člověk musí uznat, že za dvě hodiny si může člověk třeba vyčistit zuby nebo boty, ale v žádném případě nemůže stihnout prohlídku všech skvostů nějaké velké galerie. Což jsme také nestihli, ale stihl jsem si alespoň zjistit, že mezi spoustou ruskojazyčných návštěvníků, nepotulovala se sudetoněmecká otázka, ale spíše otázka ukrajinská, ale spíše latentně. V nákupním centru poblíž Zwingru uvítal mne dokonce nápis v češtině a také zde se mi sudetoněmeckou otázkou nepodařilo otevřít, ačkoli již vzhledem ke statistice bych zde mohl s vysokou pravděpodobností potkat potomky nějakých bývalých německých obyvatel Sudet. Na jídelním lístku poblíž Cafe Prag zahlédl jsem UNGARISCHER GOULASCH MIT Bömischer krdel za 11 eur, takže jsem si dal další kávu za tři eura, neboť to již nebyl zas takový rozdíl v ceně oproti tomu v kelímku ze stánku u kolotočů za eura dvě, ale ani tady nepřisedla si ke mně sudetoněmecká otázka, nýbrž moje přítelkyně s kamarádkami, které nerozebírali otázku sudetoněmeckou nýbrž cenovou, z kteréhož rozboru jsem si ujasnil, že to tady není žádná láce, ale kultura musí člověk ledacos obětovat a těch pár desítek euro za tu návštěvu určitě stálo. Budu rád, když mi laskavý čtenáři, jehož náhoda či záměr zavály třeba do Drážďan, dáš vědět o případném setkání s některou stránkou či tváří té proměnlivé sudetoněmecké otázky.

Recenze knihy Mé vzpomínky z mládí Jiřího Kačura

Jiří Kačur je svého druhu dobrodruh. Sepsal knihy Ulrich, Melamon, Kakršpaněl a láska (oceněno Book Price Services), Františkovo vidění a nakonec knihu Mé vzpomínky z mládí. V poslední jmenované se autor věnuje svým vzpomínkám na...na mládí. Nejzajímavější část

knihy je kupodivu doslov, který je z pera slovuťného Johanna Sebastiana Chába (knihy Fuk, Mlok, Slyšení, Teprve teď uslyšíte, co si myslím, Proč je Kačur prase a Jarní prdění). V doslovu se Cháb nerozpakuje nad strháním, doslovným strháním haněné knihy a tedy i Kačurova mládí. Poukazuje na příkrášlování a zcela okaté lhaní autora, jenž si, dle autora doslovu, byl schopen vymyslet i zcela absurdní situace jako je například, jak to říci a nevyznít lkavě, například boj s Kantovou metodou myšlení v nemyšlení aplikovanou na první rande za Bruntálským JZD, při kterém došel Kačur ke zjištění, že první polibek je v rámci interpretace všeobecného materialismu duchovna (a pachu linoucího se z JZD), něco jako inkontinence, během níž jsou oběťmi oba milenci a z níž vzhází pohrdání vlastní existencí a následně touha zemřít, protože láskou člověk nedosáhne ničeho a tedy, z logiky věci, život postrádá jakýkoliv význam a je určen pouze k postupnému uvědomění si sebevraždy jakožto konečného a hlavně jediného řešení. Což Kačura obnažuje jakožto lháře, protože tu stále smrdí, nehoupě se na oprátce.

Kačurovo mládí, dalo by se zkonstatovat, bylo v knize s umem popsáno, ale s jakousi nemotorností prožito. Dalo by se myšlenkově spojit s Platonovým pamfletem Svědí mě koule, kde se starořecký mistr přetvářky sžil s přesvědčením, že vše, co je, je tu jen proto, aby to člověka, tu dříve, tu později, nasralo. Na starořeckého klasika a myslitele vcelku revoluční teze. Na Kačura ovšem teze zapšklá a dalo by se říci dávno řečená. Nevadí, člověk nemůže být věčně originální a původní.

Podívejme se tedy na doslov z literárního hlediska. Johann Sebastian Cháb se v něm věnuje přednostně vlastní tvorbě. V úvodu se zaměřuje na souvztažnosti opičí povahy Kačurovy, která, seč může, čerpá z klasických literárních děl, a přesto vždy, před myšlenkovým vyvrcholením, před jakýmsi exkurzem do prostorů nezbádaných map lidského vědomí, infantilně sklouzne k dětskému komiksu Čtyřlístek, z něhož, jak se Chábovi v doslovu zdálo, čerpal prakticky všechny své zásadní objevy a vývody. Cháb, po tomto zkonstatování, vzdal veškeré snahy o komentář ke knize, a dál o ní výrazně, a dalo by se říci až ostentativně, mlčel. Ale nemlčel o vlastním prozaickém díle. Popsal svou básnickou sbírku Jahoda ukrytá pod hovnem, na které vyzdvihl jedinečný rýmový aparát, oduševnělost projevu a převážně revoluční vhléd na metafyzickou existenci všeho myšleného. Pozastavil se nad vlastním románovým hororem Pysky mé tchyně. Vypíchl dokonalou pointu v humoresce Kačur mezi protonožci. A tak dále. Nemá cenu se unavovat popisováním popisovaných knih, které docení až budoucí generace. Ta nynější jsou příliš tupou a nedostatečnou, jak se zdálo autorovi doslovu.

toto je díra v prostoru tohoto časopisu

toto je písmeno č

PŘÍBĚHY

Adama Panáčka

Jiří Kačur kázal davům

Jiří Kačur, od té doby, co začal Adam Panáček přispívat do časopisu AK-29 svými ilustracemi, je neustále pod útokem veřejných médií. Je obviňován z kažení mládeže, z poklesu vkusu, z mravní zavadlosti a jednou i ze zavadění nacismu. Dne 14. 9. 2014 byl odchycen při své každodenní kratochvíli reportéry našich předních televizí (viz přiložený obrázek). Na dotaz, kdy miní Panáčka vyhodit a kariérně zruinovat, odvětil následující: „Až naprší a uschne.“

Pravda, jeho prohlášení nebylo nijak původní, ale svůj účel splnilo. Kačur se ovšem neradoval za své výhry příliš dlouho. Reportér Novy neváhal vytáhnout dávno promlčenou Kačurovu kauzu s Jitkou Kulínkovou, která byla, když došlo k incidentu, nezletilá. Kačur zahřímal, že on, on byl nezletilý ještě víc. „To jste doposud,“ kontrovala

redaktorka ČT, načež začal Kačur vyndávat občanský průkaz a mávat jím před očima vyděšených reportérů. Tato vcelku průměrná lapálie, kterých si Kačur užívá denně tucty, byla ovšem korunována výbuchem Kačurova hněvu, během něhož hřímal do kamer a lamentoval na účet diváků a apeloval na jejich vzpruhu, která dlí kdesi mezi tračnickem a vejcovody a kterou by měli, ti nízcí, co pořád jen očumujíkozy reportérek, dal Kačur pěstí reportérce ČT do poprsí, vyburcovat a vyjít do ulic. A ne kurva za nákupy, láteřil antikvář, ale za ideou, za lepší společností. Kačur se natolik rozkatil, až mu došel dech. V jeho projevu nezbylo místo pro soucit, ani pro toleranci a ani pro nádechy. Takový je Kačur řečník.

Jak lze z ilustrace Adama Panáčka vysledovat, samotný Adam Panáček se nám na Sudetoněmeckou otázku vykašlal. Čtenářům, kteří se těšili na jeho pohled na toto jistě ožehavé téma, již teď můžeme slíbit, že nedostane prémie, nebo, ještě lépe, že nedostane zapláceno vůbec. Nutno dodat – jako vždycky.

Ale to nás od ničeho neodrazuje.

Proto vyhlášíme jubilejní SOUTEŽ o pantok, nalézající se na Břeňovic půdě, hnedle za skříní s prožranými kabáty. Pantokem byl zbit Helmut Knoblauch při odsunu ze Sudet. Jako třešnička na dortu jsou k dispozici doposud viditelné krvavé šmouhy, které na pantoku zanechala Knoblauchova hlava. Kdo vyhraje, bude mít doma v držení historický relikv, jehož cena je nedozírná.

Stačí udělat jediné.

Vypravit historickou reprodukcí živého vyhnání ze Sudet. Ten nejsklíččenější vyháněný si odnese cenu i s ovacemi a gratulací. Jo, a nebyl to pantok, ale potěch. Toť tisková oprava vytištěná v tom samém čísle, v jakém k chybě došlo. Važte si naší pružnosti. Jsme pružní pro vás. A za vás. Porota bude složena s odborníků na odsouvání a přesouvání a bude u hraničního přechodu dlít od 4. 10. do 8. 10. 2014.

V LISTOPADU PROBĚHNE DEN POEZIE, KOUKEJTE SE PŘIVALIT

Zatrolené marketingové oddělení, takové zhovadilosti sem cpát

